

KUZESTAN

de *Cristian Ioanide*

Stimați cititori,

Știu că, alegerea noului patriarh al B.O.R. a pasionat întreaga populație de la poalele Carpaților. Da, știu că e o miză mare în joc: a moderniza sau a nu moderniza o mare biserică tradițională ai cărei credincioși sunt majoritari în Estul Europei. Dar citind în presa din România despre biografiile neromanțate ale candidaților la jilțul patriarhal și, de asemenea, ale unor electori de genul lui Constantin Bălăceanu-Stolnici și Dan Ciachir, m'am răzgândit. Aproape toate vârfurile cultelor religioase din România și-au dat obolul Securității. Așa că, ce rost mai are să faci comparații și să-i judeci. Are cine-o face dintr'un punct de vedere absolut. Și, la urma urmelor, chiar dacă eu am reușit să resping această 'ispită', am la rândul meu destule bărne în ochii mei miopi, pentru a nu judeca pe alții. Și, în special, pe fețele bisericești, care cândva vor fi judecate mai cu asprime decât noi, muritorii de rând.

Așa că mi-am continuat scrutarea Orientului Apropiat și Mijlociu, din partea căruia mă aștept la 'modernizări' mult mai dramatice.

Cu două zile în urmă, președintele Bush a anunțat ceva "împotriva voinței sale", cum spune francezul, reducerea cu aproximativ 30,000 de soldați pînă în 2008 a efectivelor americane din Irak. George Bush urmează astfel recomandările făcute de comandantul suprem al trupelor americane din Irak, generalul David Petraeus (nicio legătură cu frații Petreuș), care a propus ca peste 5,000 de soldați americani să revină acasă înainte de Crăciun, iar următorii 25,000, în vara viitoare.

De ce trebuie să plece americanii din Irak când treaba e departe a fi terminată? "Scopul va fi atins dacă-i vom ajuta pe irakieni, să se autoguverneze și să se apere contra dușmanilor", a declarat generalul Petraeus în fața Congresului american.

Dar, purtătoarea de cuvânt a democraților în Camera Reprezentanților, Nancy Pelosi a ripostat indignată, precizând că Bush trimesese mai întîi încă 30,000 de soldați în Irak, pentru ca mai apoi aceștia să revină acum de unde au plecat. Iar liderul democraților din Senat, Harry Reid consideră că, acestea sunt doar manevre politice și nu militare, care nu servesc la nimic concret. El crede astfel că, Bush nu plănuiește nici o retragere parțială și nici o schimbare a strategiei, ci este vorba doar despre o nouă prezentare a ceea ce se cunoaște de mult timp. Deci totul nu-i decât o ipocrizie.

De aceea democrații cred că, în anul următor, care este un soroc al alegerilor prezidențiale, actualul președinte, pentru a nu ieși din scenă pe ușa din dos, va cânta în final tot vechea melodie: retragerea va întări Iranul și Al Qaeda.

Congresul va redeschide dezbaterile despre Irak, dar nici de data aceasta democrații nu-i vor putea forța mîna președintelui. Ei dețin majoritatea în Congres, dar ea nu este suficient de solidă pentru a-i determina pe republicani să-și schimbe cursul în politica irakiană. Este nevoie ca senatori republicani să voteze împreună cu democrații împotriva lui Bush. Acest lucru este puțin probabil mai ales după publicarea Raportului Petraeus și după cuvîntarea președintelui. În ceea ce-l privește pe președintele Bush, el încearcă să calmeze spiritele declarînd: "Voi face totul, ca la fața locului comandanții noștri să aibă timpul și sprijinul necesar pentru a câștiga acest război." (Carsten Schmitter – DW)

"Evoluțiile politice, economice și diplomatice din Irak merg în direcția bună, însă drumul este întortocheat", a afirmat ambasadorul american în Irak Ryan Crocker. Căci o retragere a trupelor americane din Irak ar face ca Iranul să fie marele câștigător, oferindu-i acces la resurse și la o parte din teritoriul irakian, a avertizat el. Casa Albă a anunțat că nu a influențat în niciun fel rapoartele celor doi despre situația din Irak, iar guvernul irakian a salutat ieri declarațiile generalului Petraeus.

Pe de altă parte, forțele americane din Irak îi plătesc pe insurgenții sunniți cu sute de mii de dolari, în numerar, pentru a trece de partea lor și a le ajuta să învingă Al-Qaeda în Irak, relatează "The Sunday Times". Un șeic dintr-un oraș situat la sud de Bagdad a primit 38,000 de dolari și i s-au promis alți 189.000 de dolari în următoarele trei luni, pentru a alunga luptătorii Al-Qaeda dintr-o tabără aflată în apropiere, mai precizează publicația sus citată. Această tactică a sporit eforturile forțelor americane de a restaura ordinea în provinciile afectate de război din jurul Bagdadului.

Dar iată că, acum când democrații vor pacea imediată în Irak, iar republicanii încearcă să-l convingă pe Bush că e nevoie de o ieșire onorabilă din zona Tigrului și Eufratului, pentru a nu se 'vietnamiza' treaba înainte de alegeri,

monsieur Alexis Debat aruncă o bombă. Și dr. Debat nu e un ageamiu. El este directorul lui *The Nixon Center's program on Terrorism and National Security*, fost oficial pentru contraterorism în guvernul francez, editor al *The National Interest* și consultant la ABC News. Ei bine, dr. Debat declară direct, fără prea multe argumente, că, "se plănuiește eliminarea întregii armate iraniene."

Dar sunt oare șanse ca așa ceva să es întâmple chiar la sfârșitul președinției Bush?

Alexander Cockburn este un exponent al stângii radicale americane, jurnalist de origine irlandeză cu rubrici de opinie la *The Nation* și *Los Angeles Times* și editează newsletterul politic Counterpunch. El crede că, la o analiză mai atentă, răspunsul la întrebarea de mai sus este DA.

"Companiilor de petrol le place o criză care ridică prețul mărfurilor proprii. Chinezii sunt un popor prudent și nu vor să lovească economia mondială. Din punct de vedere politic, ei și Rusia ar dori să vadă că SUA măresc dezastrul din Irak și că ajung într'o încurcătură pe termen lung în Iran. Israelul vrea un atac asupra Iranului, iar lobby-ul israelian face regulile în politica externă americană. Mișcarea pentru pace din SUA este într'o stare de zăpăceală, iar mari părți din ea ar fi încântate să vadă cum cade o ploaie de bombe peste ayatollah-ii ce urăsc femeile sau peste Ahmadinejad, cel care neagă Holocaustul.

În mijlocul dezastrului strategiei lor pentru Orientul Apropiat, Bush și consilierii săi ar putea face o aruncare ultimă și disperată, încurajată de faptul că vânzarea strategiei "surge" a fost un succes. Deși democrații nu trebuie să facă altceva decât să citeze ONU, care spune că irakienii care își părăsesc locurile de baștină a crescut de la 50,000 la 60,000 lunar. Sau să citeze Associated Press care a numărat 1,809 de civili irakieni omorâți în August, comparativ cu 1,760 în Iulie. (...)

Cântărind toate aspectele ai crede prostește că un atac asupra Iranului nu se va întâmpla.

Știam că Noam Chomsky (professor emeritus la Massachusetts Institute of Technology și cel mai înverșunat critic al războiului din Vietnam, n.n.) se îndoia de posibilitatea unui atac american, așa că i-am scris un e-mail săptămâna trecută să-l întreb dacă nu și-a schimbat părerea. Uite răspunsul lui.

Da, eram destul de sceptic. Tot mai puțin însă de-a lungul anilor. (Americani, n.n.) sunt disperați. Orice ating se preface în ruine. Sunt chiar în pericolul de a pierde controlul asupra petrolului din Orientul Apropiat – față de China, subiect rar discutat, dar care se află în mintea oricărui planificator sau executiv de corporație, asta dacă sunt sănătoși mintal. Iranul are deja statut de observator la Organizația de Cooperare Shanghai - de la care SUA a fost exclusă foarte evident. Comerțul chinez cu Arabia Saudită, între care vânzările de armament, crește repede. Cu administrația Bush în pericol de a pierde Irakul shi'it, unde este cea mai mare parte a țiteiului (iar majoritatea petrolului saudit se afla în regiuni cu populație shi'ită aspru oprimată), s-ar putea să se afle într'un bucluc adevărat.

Sub aceste circumstanțe, americanii devin imprevizibili. S-ar putea recunoaște falii și să spere că vor mai putea recupera ceva din rămășițe. Dacă chiar vor bombarda Iranul, cred că vor acompaña asta cu un asalt de sol în Khuzestan, în apropiere de Golf, adică acolo unde se află petrolul (și o populație arabă – există deja un front de eliberare Ahwazi, probabil organizat de CIA, pe care SUA îl poate "apăra" de persanii cei răi), iar apoi pot bombarda restul țării până la moloz. Și să le arate cine e șeful.

Mișcarea pentru pace ar trebui să se adune, amintindu-și că dacă bombele încep să cadă pe Teheran, majoritatea democraților din Congres vor sta în picioare, încurajând aceasta."

Din acest mesaj foarte interesant al lui Noam Chomsky mi-a sărit în ochi observația că în Khuzestan există o "populație arabă", care ar putea apărea minoră ... dacă nu ar exista literatura apocaliptică.

Știm, din literatura apocaliptică că, în fața noastră se află o perioadă de mișcări militare care au drept scop, dintr'un punct de vedere absolut, pedepsirea neamurilor din Orientul Apropiat și Mijlociu, care în decursul Istoriei au oprimat poporul evreu. Iar acest proces punitiv nu va fi, în mod aparent, ca o intervenție divină (precum în cazul Anticristului sau al lui Gog), ci ca o ridicare a mâinii unuia împotriva altuia. După care va surveni o catastrofă mondială, cea pe care Apostolul Pavel o numește "prăpădenie neașteptată".

Nu știm exact ordinea în care se vor succeda aceste confruntări armate, dar judecând după Cartea lui Ieremia, cercetători de primă mărime susțin că ea va începe cu **Iranul** și se va sfârși cu **Irakul**. Și asta este de fapt motivul pentru care sunt atent întodeauna la știrile care vin dinspre Teheran.

Mărturisesc că, acest capitol al Istoriei noastre următoare mi s'a părut legat (fără să am o argumentație prea solidă) de blestemul străvechi asupra lui Ismael, fiul lui Avraam, dar nu și al Sarei, ci al egiptencei Agar, căreia "îngerul Domnului i-a zis: "Îți voi înmulți foarte mult sămânța și ea va fi atât de multă la număr că nu va putea fi numărată." (...) "Iată, acum ești însărcinată și vei naște un fiu căruia îi vei pune numele Ismael; căci Domnul a auzit mahnirea ta. El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților lui."

Și într'adevăr, fiii lui Ismael numără astăzi peste un miliard de suflete, dacă-i socotim numai pe cei din Orientul Apropiat și Mijlociu. Ei constituie o civilizație plină de asprime, cu multă credință oarbă și lipsită de dragoste. Din această cauză, în cadrul acestei civilizații s'a dezvoltat terorismul, care nu e formă de haiducie, așa cum vor să creadă

unii. Nu, nu, terorismul de azi este tocmai desăvârșirea unei credințe fără dragoste. Și din cauza neînțelegerii acestui 'fenomen' (care ar trebui să fie contracarat spiritual și nu fizic) o bună parte din omenire s'a ridicat împotriva acestor fiii sălbatici ai lui Avraam.

Această civilizație e mult diferită (și nu în bine) de cea din care fac parte fiii lui Israel. Dar ea îi privește pe aceștia cu o semeție fără margini, semeție care isvorăște din rictusul milenar al lui Ismael la ospățul înțercării lui Isaac. Iar din cauza aceluia rictus viclean și sălbatic, - să nu uităm - Ismael și fiii săi au pierdut identitatea numelui părintelui Avraam (... *căci numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău*). Și, de aceea, ei sunt plini de furie pe fiii lui Isaac și i-ar dori mai degrabă morți cu toții, deși în venele lor curge același sânge. Sângele bunului Avraam.

De aceea, cred că prima etapă de pedepsire a neamurilor potrivnice lui Israel va fi cea a ismaeliților.

Nu știu dacă ipoteza mea e adevărată, dar m'am gândit multă, multă vreme la ea. Numai că atunci când am descoperit că cercetătorii scripturali consideră că Iranul ar trebui să deschidă seria dramelor din Orientul Apropiat și Mijlociu care au să vină, am avut un imens semn de întrebare. De ce Iranul? În fond, stăpânirea persană a fost cea mai blândă dintre toate câte au fost asupra fiilor lui Israel. Și, la urma urmelor, Iranul nu-i un fiu al lui Ismael. Mezii și perșii sunt popoare indo-europene, iar limbile lor n'au nici o înrudire cu limba aramaică, ce se vorbea în Babilonia vecină. Atunci, chiar așa, de ce Iranul?

De fapt, profeția din Cartea lui Ieremia nu prevede distrugerea întregului Iran (așa cum este cea lansată asupra Irakului), ci numai a **Elamului**, adică o fâșie sud-vestică de la Golful Persic, în imediata apropiere a Irakului. Iar Elamul de astăzi se numește **Kuzestan**. Dar mai știu noi oare drumul de la "Elam" la "Kuzestan"?

De secole, Kuzestanul a fost și este o cheie pivot a istoriei și economiei Iranului. Kuzestanul a fost vatra civilizației Elamului cu capitala la Susa. În decursul timpului, el a fost invadat de nenumărate ori, incluzând cucerirea persană, care a început în anul 539 î.d.C. Dar, după un mileniu, arabii din Basra au colonizat Elamul, în anul 642 d.C., deși această provincie a rămas sub controlul formal al Persiei.

În 1897, Imperiul Britanic i-a susținut pe conducătorii arabi, pentru a rupe Elamul de la Persia, acesta devenind astfel "Arabistan", un protectorat britanic.

În 1907, întreaga zonă de sud a Persiei (deci și "Arabistanul") a fost declarată de către Anglia drept "sferă de influență britanică". În anul următor, un aventurier englez descoperă petrol în "Arabistan", la Masjed Soleyman, iar această descoperire a creat bazele lui *Anglo-Persian Oil Company*, care mai târziu se va numi simplu British Petroleum (BP).

În 1925, șahul Reza (tatăl lui Reza Pahlevi) a reluat prin forță de la englezi "Arabistanul" și l-a redenumit Kuzestan, tot așa după cum, cu zece ani mai devreme, redenumise "Persia" drept Iran.

Trupele britanice au ocupat Kuzestanul în timpul celui de al doilea război mondial, dar în 1951, liderul naționalist, ajuns la putere, Mohammed Mossadegh a naționalizat industria petrolieră din Kuzestan, incluzând companiile anglo-iraniene, stârnind astfel furia Vestului. Doi ani mai târziu, o lovitură de stat, organizată de CIA, l-a răsturnat pe Mossadegh și l-a instalat pe noul șah Reza Pahlevi, care a deschis concesiunile petroliere din Kuzestan pentru SUA și Anglia.

În 1978, muncitorii petroliști arabi din Kuzestan au declarat o grevă împotriva șahului și aceasta a jucat un rol central în revoluția iraniană, care avea să culmineze în anul următor. Acești muncitori aveau să susțină deschis, în primele luni, revoluția din Iran, care l-a alungat pe șah, alături de forțe de stânga și de cele nereligioase, chiar dacă mai târziu Republica Islamică i-a zdrobit pe toți.

Încurajat de Vest, ale cărui interese erau amenințate de către revoluția islamică, Saddam Hussein a lansat o puternică invazie asupra Kuzestanului în 1980 și a ocupat vestul acestei regiuni cu populație arabă și mult, mult petrol. El a încercat chiar să desprindă Kuzestanul de Iran, sprijinind o grupare arabă separatistă, care, de altfel, pentru puțină vreme a reușit să ocupe ambasada iraniană de la Londra.

În 1982, iraniienii i-au scos pe irakieni din Kuzestan, cu prețul unor devastări grave ale orașelor și rafinăriilor acestei provincii, dar ostilitățile au încetat fără vreo împăcare până în 1988.

Iranul a rămas neutru în timpul războiului din Golf, din 1991, care s'a desfășurat atât de aproape de Kuzestan. După război, Statele Unite i-au permis lui Saddam să zdrobească o revoltă a șiiților irakieni din apropiere de Kuzestan. Și asta de teama că majoritatea șiiită din Irak ar putea deveni un satelit al Teheranului.

Dar cum rămâne cu Londra, care a fost prima încurajatoare a 'arabizării' Elamului?

În Martie 2005, ministrul de externe britanic, Jack Straw s'a întâlnit la Londra cu exilații arabo-iranieni. În luna următoare, o scrisoare, ce se presupunea că venea de la vice-președintele iranian, a fost citită la televiziunea Al-Ahwas (transmisă din Statele Unite via satelit) care pleda pentru strămutarea arabilor din Kuzestan în regiuni 'strategice'. Deși Teheranul a denunțat această scrisoare ca fiind un fals, tineri arabi au luat cu asalt străzile importantului oraș Ahvas și s'au luptat cu poliția Statului Iranian, iar 400 dintre ei au fost arestați cu acea ocazie.

Arabii din Kuzestan urăsc, și azi, din toată inima Teheranul, deoarece acesta n'a făcut nimic pentru a alina

sărăcia cronică, a micșora șomajul și a reconstrui orașele din super-bogata provincie petrolieră. Dar chiar așa de prost stând lucrurile, Statele Unite și Anglia sunt mai mult interesate în izolarea Iranului, decât în obținerea unui pilaf ceva mai bun în vechiul Elam. Sau, mai degrabă, pentru că așa stă scris să se întâmple în acel colț de Orient.

Dacă e adevărată ipoteza mea privind pedepsirea în primul rând a fiilor lui Ismael, atunci Iranul are ca principal necaz faptul că vechiul Elam este astăzi o provincie arabizată. Dar acest punct de vedere este unul absolut. Căci, din punct de vedere omenesc, Iranul de azi (metamorfozat în rău din vechea Persie) reprezintă cel mai mare pericol pentru Statul Israel.

Într'adevăr, Teheranul este singura forță din regiune care ar putea distruge nuclear, deci complet, țara Sfântă. Numai că această teribilă amenințare este, de fapt, o nălucă amăgitoare, pentru că din nici un colț profetic scriptural nu reiese că Israelul va fi pedepsit în acest fel. Dar e firesc ca politicienii să nu știe acest lucru. Și atunci, Israelul insistă la Washington cu toată tăria ca Statele Unite să 'rezolve' problema iraniană, adică suprimarea programului nuclear al acestei țări.

Am văzut din e-mailul lui Noam Chomsky că ideea de bază a neutralizării Iranului ca forță nucleară rezidă în atacarea din aer și de la sol a provinciei cu populație arabă Kuzestan, baza aprovizionării petroliere a armatei iraniene. Și odată ce aceste resurse energetice vor fi capturate, iranienii se vor vedea în imposibilitatea de a mai continua lupta.

Dar Statele Unite sunt o țară civilizată și vor avea nevoie de un pretext scuzabil pentru această agresiune. Iar pretextul poate fi uzina de energie nucleară de lângă Bushehr, din Kuzestan. Uzina a fost începută de germanii de la Siemens AG în 1975, lucrările rămânând neterminate în 1979 din cauza revoluției islamice. În 1995, Rusia s'a angajat să alimenteze uzina cu 'combustibil' în așa fel încât toată lumea a înțeles că Teheranul are nevoie de plutoniu pentru bombe atomice. În 2004, John R. Bolton, subsecretar de stat al SUA, a declarat că Teheranul mărturisese Angliei, Franței și Germaniei că bomba atomică iraniană ar putea fi obținută în maximum trei ani.

Planul de atac al Iranului poartă denumirea chisnovatică de "Gambitul Kuzestanului". Termenul "gambit" provine din limba italiană de la gambetto, adică tipul de pălărie denumit "gambetă", folosită în mod tradițional de magicieni. De aici, acest termen a fost adoptat la jocul de șah, unde definește un sacrificiu înșelător din începutul jocului (gambitul damei) pentru obținerea în final a unei poziții dominante și câștigătoare. În timpul Războiului Rece, URSS plănuia "Gambitul Hamburgului". Cu baza de plecare din RDG, sovieticii doreau să ocupe cu mari sacrificii umane Hamburgul, urmând ca această pradă să cântărească greu la masa negocierilor de pace cu Vestul. Și criza misilelor din Cuba a fost un gambit, într'un fel, pentru că a obținut, fără iscarea unui război mondial, renunțarea americanilor la misilele acestora din Turcia, de la granița sovietică.

Gambitul Kuzestanului prevede ocuparea cu prețul unor mari sacrificii a zonei de câmpie iraniană până la Munții Zagros, care sunt dipuși paralel cu țărmul Golfului Persic, și sunt extrem de dificil de escaladat. Americanii sunt conștienți de faptul că Gărzile Revoluționare Iraniene, fanatizate precum sunt ele până la sacrificiul personal total, reprezintă luptători mult mai vajnici decât Gărzile Republicane ale lui Saddam și că vor suferi pierderi incalculabile. Dar odată ocupat Kuzestanul scăldat în sânge, restul Iranului va fi 95% privat de petrol, energie electrică și apă. Și lupta va înceta.

Așa vorbește Domnul oștirilor: "Iată, voi sfărâma arcul Elamului, puterea lui de căpetenie. Voi aduce asupra Elamului cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului, îi voi risipi în toate vânturile acestea și nu va fi nici un popor, la care să n-ajungă fugari din Elam. Voi face ca locuitorii Elamului să tremure înaintea vrăjmașilor lor și înaintea celor ce vor să-i omoare. Voi aduce nenorociri peste ei, mânia Mea aprinsă", zice Domnul, "și-i voi urmări cu sabia, până ce îi voi nimici. Îmi voi așeza scaunul de domnie în Elam, și-i voi nimici împăratul și căpeteniile", zice Domnul. "Dar în zilele de apoi voi aduce înapoi pe prinșii de război ai Elamului, zice Domnul."

Târziu, în noapte, ministrul de externe al Franței (aceleiași Franțe antiamericane de acum cinci ani), Bernard Kouchner, striga, pentru a doua oară în săptămâna aceasta, că lumea trebuie să se trezească în privința Iranului, până nu e prea târziu ...
